

МОНІТОРИНГ
СІЧЕНЬ 1984
№ 26

Моніторинговий зразок

МОЖЕШ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградської обласної ради депутатів трудящих

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Неділя, 8 січня 1984 року

№ 3 (3354).

Ціна 2 коп.

8 СІЧНЯ 1944-ГО, 40 РОКІВ ТОМУ, ВІЙСЬКА 2-ГО УКРАЇНСЬКОГО ФРОНТУ ВИЗВОЛИЛИ КІРОВОГРАД ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

ЩАСЛИВСЯ, НАШ КІРОВОГРАД!

З усіх куточків нашої Вітчизни з'їхались в Кіровоград колишні фронтовики, які сорок років тому визволяли місто від ненависного ворога. І, як у січні 1944-го, степенічани зустрічають їх як рідних, найдорожчих людей. Оновлене місто святкує знаменну дату.

А тоді, на початку серпня 1941-го, блакитне небо над Інгулом розітнули спалахи блискавиць. Прорвавши оборону військ Південно-Західного фронту, фашистські полчища рушили на Кіровоград. До воїнів гарнізону, яким командував підполковник С. Г. Грачов, приєднувалися загони червоноармійців, що вийшли з оточення, а з ними — добровольці-ополченці. З повітря обороняли місто льотчики 4-го авіаційного корпусу полковника В. О. Судця. Зразки героїзму проявили в ті дні пілоти 296-го винищувального полку. Тисячі жителів міста йшли на будівництво оборонних споруд.

Бій був жорстоким. І все ж радянським воїнам довелося відступити із зайнятих рубежів. 29 трагічних місяців Кіровоград перебував у лапах ворога. Окупований загартівниками, він не корився.

Наприкінці 43-го року в Кіровоградській підпільно-диверсійній організації налічувалося більше 700 патріотів, в місті діяли 6 диверсійних загонів і 16 груп. Вони переправляли в Знам'янський ліс зброю і продовольство, здійснювали 682 великі диверсії, знищили 1660 гітлерівців, розповсюдили серед населення 17500 листівок і відозв. В грізні дні загинуло більше ста партизанів і підпільників.

У книгу бойової слави навічно вписані імена керівника підпільно-диверсійної комсомольської групи П. Яхмани, активних учасників підпілля О. Бур'янової, І. Гончаренка, Ю. Голуба, В. Конарева, С. Міновиченка, Г. Мамалиги, Т. Жабо, інших патріотів. Вони боролися з окупантами і чекали своїх визволителів. Як і все місто.

На світанку 5 січня 1944 року війська 2-го Українського фронту під командуванням генерала армії І. С. Конєва почали битву за визволення Кіровограда. Вони

зустріли шалений опір підбірних частин 8-ї армії генерала Веллера і підрозділів 6-ї армії — 22 дивізії, в тому числі 5 танкових і 2 моторизованих.

У наступальній операції брали участь війська 5-ї гвардійської армії генерал-лейтенанта О. С. Жадова, 7-ї гвардійської армії під командуванням генерал-полковника М. С. Шумилова, 5-ї гвардійської танкової армії, якою командував генерал-полковник П. О. Ротмістров, 53-ї гвардійської армії генерал-лейтенанта І. В. Гаганіна. Дії наземних військ підтримувала 5-а повітряна армія генерал-лейтенанта К. С. Горюнова. Після могутньої артилерійсько-авіаційної підготовки танкові, механізовані і стрілецькі з'єднання двох ударних угруповань фронту перейшли в наступ. Стрімкою атакою передній край оборони противника був прорваний, бої швидко перемістилися в глибину ворожої оборони. Додаточні опір противника, протягом 5 і 6 січня наші війська розширили прорив до 100 кілометрів, визволили близько ста населених пунктів і підійшли до Кіровограда. З'єднання 5-ї гвардійської армії у взаємодії з частинами 7-го і 8-го механізованих корпусів до ранку 7 січня форсували річку Інгул північніше Кіровограда і перерізали залізничну магістраль Кіровоград—Новоукраїнка, а з'єднання 7-ї гвардійської армії до цього часу вийшли на львівсько-східний рубіж. Частини 18-го танкового корпусу 5-ї гвардійської армії перетнули шосейну дорогу Кіровоград—Рівне. Внаслідок обхідного маневру з півночі і з півдня радянські війська оточили 5—7 січня в районі Кіровограда 5 ворожих дивізій.

ВРАНЦІ 8 СІЧНЯ РАДЯНСЬКІ ВІЙСЬКА ВИЗВОЛИЛИ КІРОВОГРАД ВІД ФАШИСТІВ. 24 З'ЄДНАННЯ І ЧАСТИНАМИ 2-ГО УКРАЇНСЬКОГО ФРОНТУ, ВОЇНИ ЯКИХ ПРОЯВИЛИ ОСОБЛИВУ МУЖИЧІСТЬ І ГЕРОЇЗМ, ПРИ ВИЗВОЛЕННІ КІРОВОГРАДА, БУЛИ ПРИСВОЄНО НАЗВУВАТИ «КІРОВОГРАДСЬКИХ». МОСКВА СЛІДУВАЛА ІМ 20 АРТИЛЕРІЙСЬКИМ ЗАЛПАМИ.

За місто над Інгулом билися воїни більш як 30 національностей нашої Вітчизни. Звання Героїв Радянського Союзу тут удостоїлися росіяни В. І. Акимов, М. І. Голотов, І. І. Зибін, І. А. Машков, І. Г. Шабанов, К. Д. Шатило, українець Г. І. Пенезько, білорус М. П. Котловель, татари З. Ш. Шаймарданов, Б. Г. Габдрахманов.

На багатолюдному мітингу трудящі міста дали клятву Комуністичній партії відродити зруйнований Кіровоград, якому фашисти завдали збитків на 602 мільйони карбованців, де було спалено майже 1300 будинків. До грудня тут відновили свою діяльність 70 перших партійних організацій (в них нараховувалося 1093 комуністи), комсомольська організація центру в цей час мала в своїх рядах 1793 співчленів. В комсомол протягом 1944 року вступило 1200 юнаків і дівчат. Комуністи і комсо-

мольці очолювали ударні загони, які відбудовували Кіровоград. До кінця року тут було поновлено 18 тисяч квадратних метрів житлової площі. Місту допомагала вся країна — з Російської Федерації, інших братніх республік завозились будівельні матеріали, промислове обладнання. Минув іще рік. Всі підприємства Кіровограда були повністю відремонтовані.

Знову воно, наше місто, молоділо, йшло до нових висот. І ось уже житловий фонд у порівнянні з 1945 роком зріс у шестеро. За роки десятиріччя він збільшився на 557,5, а за два нинішні — на 248 тисяч квадратних метрів. В обласному центрі три вищих і 8 середніх спеціальних навчальних закладів, 99 бібліотек, 32 будинки культури і клуби, 66 дитячих дошкільних установ.

Тепер в Кіровограді працює 52 підприємства, де за останні 30 років об'єм промислового виробництва зріс у 14 разів. Кіровоградська продукція — сім'яни, радіовироби, гідронасоси, друкарські машини «Ятрань», товари народного споживання. За два роки одинадцять місяців нинішньої п'ятирічки понад план реалізовано промислової продукції більш як на 20 мільйонів карбованців, а всього за цей час її випущено майже на 2 мільярди карбованців, або на 25 процентів більше порівняно з таким же періодом минулої п'ятирічки. Уведено в дію на 85 мільйонів карбованців основних фондів виробничого призначення. В авангарді соціалістичного змагання на честь 40-річчя визволення міста йдуть інженери ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратути, чавуноливарного заводу, спецуправління № 200, будівельного управління «Гідроспецбуд-2», підприємства «Побутрадіотехніка», 165 інженерів цехів, дільниць, бригад, майже 2500 передовиків виробництва достроково виконали завдання трьох років п'ятирічки. 320 комсомольсько-молодіжних колективів несли передсвяткову трудову вахту. Молоді гвардійці п'ятирічки записали в свої КММ героїчів-визволителів і зароблені кошти передали до Фонду миру.

Палає вічний вогонь біля обеліска Невідомому солдату, де представники 45-тисячного загону комсомольців міста показали гірлянди Слави і дали клятву перед визволителями Кіровограда на вірність Вітчизні. Стали у почесну вагу біля пам'ятників, меморіалів ті, хто взяв найбільш активну участь в операції «Згадаймо всіх по-іменню», хто повернувся з далеких і близьких походів «Шляхами слави батьків», хто ввів у ратний подвиг міста свою трудову звитягу.

Йадує містом колишні визволителі. Світліє вулиця від золота їх бойових нагород. І з уст кожного, як і в січні 44-го, палкі слова:

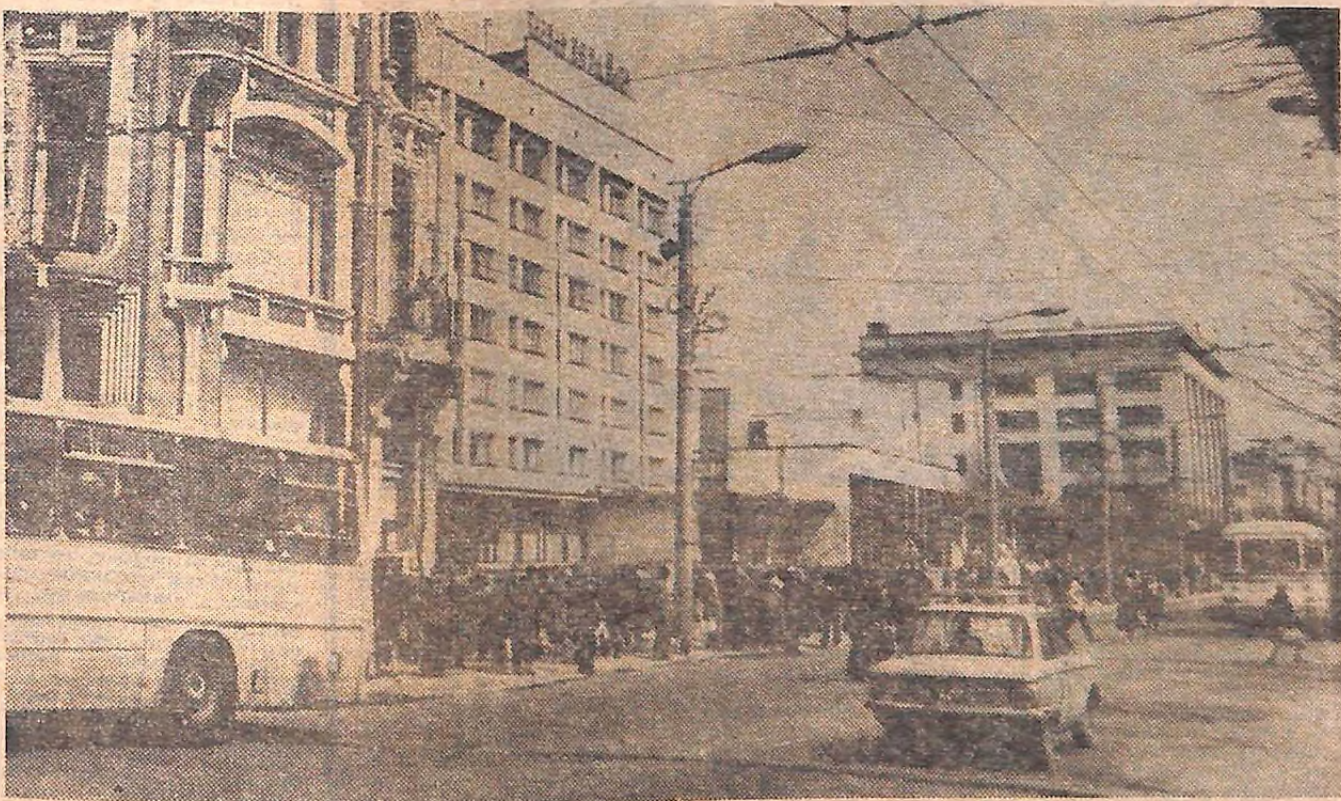
— Щаслився, наш Кіровоград!

▲ Монумент героям громадянської та Великої Вітчизняної воєн. Тут іспанцями урочисто відкрито комсомольсько-піонерський пост № 1.

▲ Кіровоград. Вулиця Кирпа Маркел.

Фото В. ГРИБА.

У БЛОК КОМУНІСТІВ І БЕЗПАРТІЙНИХ

З почуттям оптимізму і впевненості в завтрашньому дні зустріли радянські люди новий, 1984-й, рік. Грудневий Пленум ЦК КПРС, чергова сесія Верховної Ради СРСР намітили головні напрями економічного і соціального розвитку СРСР. Новий рік знаменний тим, що відбудуться вибори до Верховної Ради СРСР. Всюди в

країні з великим піднесенням проходять збори трудових колективів по висуненню кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР. З новою силою звучать слова про єдиний підтримку внутрішньої і зовнішньої політики Комуністичної партії, про непорушну єдність партії і народу.

Імена кращих синів і до-

чок Батьківщини називають виборці. В числі перших кандидатів в депутати Верховної Ради СРСР висуваються керівники партії і держави.

На зборах колективу московського виробничого об'єднання «Станкостроительный завод» імені Серго Орджонікідзе бригадир шліфувальників другого ме-

ханічного цеху А. І. Гусаров сказав:

— З почуттям відповідальності сприйняли ми положення з виступу Юрія Володимировича Андропова на грудневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС про те, що колективи повинні розглядати як завдання партії підвищення продуктивності праці додатково до плану на один процент і зниження собівартості продукції на 0,5 процента. Наш робітничий досвід підказує,

що завдання це цілком здійсненне.

Промовець, виступаючи від імені всього колективу, запропонував висунути кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР по Октябському виборчому округу міста Москви Генерального секретаря ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова.

— Ми знаємо товариша Ю. В. Андропова як видатного діяча КПРС і Радянської держави, який віддає

всі сили, знання, великий організаторський талант комуністичному будівництву, зміцненню справи миру, — підкреслює промовець. — Незабутньою подією для трудівників нашого підприємства стало відвідання Юрієм Володимировичем заводу в січні 1983 року. Його поради й рекомендації, висловлені на цій зустрічі, стали основоположними в діяльності колективу. (Закінчення на 4-й стор.).

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ ПОКЛОНІСЬ!

Бойові друзі зустрічаються через сорок літ. Тут, у міському Паладі культури імені Компанієць, де тривала реставрація колишніх фронтонів, що праїхали на святкування 40-річчя визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників, 5 січня тільки й чу-

— Хто з 409 стрілецької дивізії? Всі фотографуються на площі імені Кірова...
— Через кілька хвилин ветеранам 57 танкового полку зібратися біля автобуса. Ідемо на місце бої.

Тут, у вестибюлі, виставлена фотоплівка, над якою червоною літерою написані слова маршала І. С. Конєва: «Людський корпус Рязанова були кращими штурмовиками, яких я тільки знав за весь період війни». Ветерани пізнають на знімках своїх однополчан, згадують бої за Кіровоград.

Прийшов в Паладі культури доцент Кіровоградського педінституту, кандидат педагогічних наук І. Т. Артеменко — щоб виступити на військово-історичній конференції з доповіддю «Героїчні подвиги радянських воїнів в ході Кіровоградської наступальної операції». Він, колишній комсорг 39 полку 13 гвардійської стрілецької дивізії, теж мав нади зустріти тут своїх бойових друзів. І ось поруч радісний голос:

— Дорогий мій Артеменко!
— Коля, Микола Татаришчє! Звідки ти прибув?

— За шість тисяч кілометрів — із Східного Казахстану. Є там таке село Курчум — коє рідне село.

Воювали вони разом в окопах Сталінграда. А потім їх шляхи розійшлися — Іван Терентійович став помічником начальника політвідділу іншого полку, а Микола Ігнатович здав роту, якою командував, і став офіцером зв'язку при штабі дивізії. Але обидва брали участь у визвольних боях за Кіровоград — в одній дивізії.

Голова ради ветеранів 1055 полку 297 гвардійської стрілецької дивізії І. П. Барсуков збирає своїх однополчан біля виставки кіровоградських художників, що тільки-но відкрилася в Паладі культури. Він захоплюється картинами М. Г. Бондаренка «Визволення Кіровограда», «Йде війна народна», «Солдати Вітчизняної», В. К. Воло-

хова «Визволитель» і пропонує сфотографуватися біля погруддя Героя Радянського Союзу Г. О. Куроп'ятникова, яке зробив скульптор А. Є. Андєєвський. Нелюбови запасу І. П. Барсуков обіймає гвардії рядового О. К. Ярушкіна, який приїхав в Кіровоград з Ульяновської області і говорить:

— Поїдемо у село Федорівку. Там жили наших хлопців.

Зустрічаються колишні фронтоніки біля обеліска, на місцях боїв за Кіровоград. Їх витали на підприємствах і навчальних закладах міста.

А позавчора вони об 11 годниї приїхали до монумента героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн, де відбулося урочисте відкриття комсомольсько-піонерського поста № 1.

На мітингу тут виступили колишній командир дивізії 263 мінометного полку Г. Б. Санкин, ефрейтор Євген Лашенко. А ветеран 13 стрілецької дивізії М. К. Комєтев передав комсомольцям і піонерам міста гітлізи із землею Сталінграда та могили Рубєна Ібарурі, фотографує і лист-наказ гідно нести естафету Слави, першій тут від ветеранів війни. Першими на пост № 1 заступили комсомольці СШ № 14.

Біля підніжжя пам'ятника лежить гірлянда Слави, покладена тільки-но воїнами гарнізону. Над нею на червоному тлі сріблять золоті літери:

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ — ПОКЛОНІСЬ,
ВІРНОСТІ ВІТЧИЗНІ —
ПОКЛЯНИСЬ!

А ячора відбулися мітинги на двох вулицях — Леніна і Дачній. Тут урочисто відкрито меморіальні дошки підлінійно-диверсійній організації імені К. Є. Ворошилова і Герою Радянського Союзу М. М. Барбоєліну.

Сьогодні о 14 годниї дня з площі імені Кірова почнеться марш ветеранів війни і молоді міста. Ще через годину на військово-меморіальному кладовищі відбудеться мітинг-реквієм присвячений 40-річчю визволення Кіровограда. А о 16.00 в приміщенні обласного музично-драматичного театру імені М. Я. Кропивницького почнеться урочисті збори трудящих міста, ветеранів війни і воїнів місцевого гарнізону, присвячених славному 40-річчю.

Наш кор.

Підполковник у відставці М. І. КАЛІХОВ у роки Великої Вітчизняної війни був танкістом. У січні 1944-го він одним із перших громив ворога в Кіровограді.
Фото О. ВІННИЦЬКОГО.

В обласному державному архіві зберігаються численні матеріали, в яких колишні фронтоніки, партизани, підлінійники згадують грізні дні минулої війни. Є тут і лист із НДР — від колишнього учасника партизанського руху на Кіровоградщині Отто Сімона. Це він, німецький патріот і антифашист, унтер-офіцер О. Сімон, 13 жовтня 1943 року допоміг членам підлінійно-диверсійної комсомольської групи В. Рибалкіну, І. Волощенку та Ю. Голубу здійснити сміливу операцію по захопленню штабу однієї з військових частин окупантів. Комсомольці тоді вбили її командира, п'ять офіцерів штабу, десятих ворожих солдатів, захопили і відправили партизанам зброю і продовольство.

ЛИСТ ІЗ НДР

...Фашисти коїли на радянській землі страшні злочини. Вони хотіли перетворити радянських людей у своїх рабів, знищити соціалістичні завоювання. Та це їм не вдалося. Радянські люди організовано піднялися на боротьбу з ворогом.

Мені приємно згадувати, що в цю боротьбу увів і я, німецький антифашист,

свій скромний вклад. У роки Великої Вітчизняної війни я входив до складу одного з партизанських загонів, що діяв на території Кіровоградщини. Ми громили фашистські гарнізони, переривали ворожі комунікації, підривали поїзди і склади. За мою голову гітлерівці обіцяли велику суму.

Ваша країна не тільки

залікувала рани війни, а й піднялася на нову висоту. Її досягнення — це приклад того, на що здатна країна соціалізму. Збереження миру ми зобов'язані передусім мудрій політиці КНДР і Радянського уряду.

Бажаю вам, дорогі кіровоградці, успіхів у праці на благо вашої Вітчизни, великої радості, всього найкращого в особистому житті. Хочеться великим літературним написати на закінчення слова, які хвилюють душу. Ці слова — «ДРУЖБА НАВІКИ!».

Отто СІМОН,
учасник партизанського руху на Кіровоградщині.
Дебєльн,
Німецька Демократична Республіка.

У СІМ'І Рілових — чотирнадцять будівельників. Іде по вулицях Кіровограда Борис Андєєвський і не може злічити своїх будов. Є серед них особливо близькі йому. Ось, снажимо, готель «Київ», Будинок Рад. Він їх проєктував. Тільки на вулиці Марла Маркса таких споруд більше десяти, в місті — сотні, в області — тисячі.

З розповіді про ці «свої», будови і почав Б. А. Рілов зустріч з учнями Кіровоградської середньої школи № 34. І продовжив:

— Я — щасливий. Майже все моє життя пов'язане з рідним Кіровоградом. Тут народився. Тут пов'я-

міст, має важливе значення. І в голос: «Не зрадь мені, серце!».

У ГРУПІ десанту — 13 бійців: 4 сапери, 7 автоматників, 2 зв'язківці — він, Рілов, та його заступник саратовець Микола Воробйєв. Розмістилися на бортах трьох танків і рушили вперед.

Починало темніти. Рілов жадібно вдихався в знайомі з дитинства вулиці Новомиколаївки. Перед очима промайнули триповерхолі будиночки містечка авіаторів, які ще в тридцять третьому починав будувати його батько.

ДО ПОРТРЕТА ВИЗВОЛИТЕЛЯ

НЕ ЗРАДЬ МЕНИ, СЕРЦЕ!

зали мені червоний галстук, тут вручили комсомольський квиток. Тут отримав військово-технічну спеціальність, що дозволила велику Вітчизняну проїти радистом. «Ти такі заворожени від нуля», — жартували однополчані. Але довелось і мені побувати в госпіталі. Довів до Перемоги, відбудовував рідне місто.

У складі 95-ї гвардійської стрілецької дивізії пройшов нелегкими фронтами дорогами старший сержант Б. А. Рілов — один із кращих начальників радіостанції 140-го окремого гвардійського батальйону зв'язку. Воював під Сталінградом, під Прохорівкою, орав участь у битві за Дніпро, визволяв Полтавщину, Кіровоградщину, Молдавію, Польщу, був фашистом у їхньому лігві, закінчив війну в златій Празі. Та ніколи не хвилювався там, як перед наступом на Кіровоград. Що там гітлерівці зробили з містом? Яне воно зараз, як там рідні?

У РАНОЦІ 5 січня 1944 року, перед початком артилерійської підготовки, непокоїла думка — чи не відвів ворог війська з переднього краю, щоб наші артилеристи обрушили тисячі снарядів на порожні окопи? Заспокоїв лише той, коли за вогнем валим уперед пішли танки, піхота. Після артилерійської підготовки в окопах лишилися сотні гітлерівців, полки дивізії просунулися протягом дня на 15—20 кілометрів. А 6 січня гітлерівці кинули в бій авіацію, на дільниці, де мали перевагу з живої сили і техніки, перешкодили в контратаці. Але, не домігшись успіху, почали відступати. Дивізія підійшла до Кіровограда.

Саме в цей час Рілова викликали до штабу дивізії.

— Місто добре знаєш? — поцікавився начальним зв'язку дивізії підполковник В. П. Повійчук.

— Так. Як свої п'ять пальців.

— Забезпечте радіозв'язок групи десантників! — наказав Повійчук.

Б. Рілов мріяв про участь у визволенні Кіровограда, мріяв якщо не завершити подвиг, то виконати янєсь особливе доручення, з яким краще, ніж він, ніхто не впорасться. І ось завдання, про яке він і мріяв не міг — вибити фашистів із ТЕЦ та електростанції, зняти охорону на Балахівському мосту, розмінувати його. «Треба зберегти міст», — думав Рілов. — Для розвитку наступу залізнична магистраль, що проходить через

Андрій Іванович. А ось і електростанція, ТЕЦ. Тут — кількахвилинний бій. Десантники швидко знищили вартових. Тепер головне — врятувати міст.

Рілов швидко виявив позиції ворога. Віля мосту — гармата й 4 кулеметних гнізда. Міст заміновано, стріляти по ньому не можна. Лишається одне — ждати темряви. З її настанням танкісти мають знищити гармату, подавити вогонь двох кулеметів на лівому березі інгулу, а автоматники — підповзати до окопів і закидати фашистів гранатами, вибити їх і зайняти окопи. Потім танкісти повинні подавати вогнем кулеметні точки на правому березі, а сапери приступити до розмінування. Завдання автоматників в такий же спосіб, перетворившись на правий берег, знищити фашистів у окопах гранатами.

Земля здригалась від вибухів. З території станції Рілову добре було видно поле бою, в темряві ворожі вогневі точки — як на долоні. Він вміло коригував стрільбу батареї 233 артилерійського полку і танків. Найважливіше було знищити ворожу гармату. Це зробили танкісти, відкривши вогонь по батареї фашистів під прикриттям будинків. Потім бій розгорнувся за «сценарієм» Рілова.

Бійці не шкодували сил. Всі добре розуміли, що один невлучний постріл — і міст злетить у повітря. Година такого бою — як життя, а цей тривав майже чотири. Фашисти відчайдушно захищалися. І критичні моменти, коли їм починали допомагати сусідні батареї, знову відзначився Рілов, вміло коригуючи вогонь по фашистських вогневих точках.

— У квадрати 235 бачу спалах міномета, — повідомляв він артилерістам. І після пострілу — сто метрів лівише.

Через лічені хвилини нове повідомлення: — Приблизно за триста метрів від башти — гармата!... Переліт на метрів 50... Ось тепер відійшло!

А потім знову: — Що один міномет. Ориєнтир — башта. Вправо 500 метрів. Сконцентруйте вогонь на цій точці... Відійшло!.

Не встигав дати команди артилерістам, як тут же доводилося зв'язуватися з танкістами. І так майже чотири години поспіль.

Бійці, який повідомлю йому, що знешкоджено останню міну, мало не розцілював.

— Хлопці! — сів Рілов, тиснувши руки автоматникам, саперам, танкіс-

там. — Знаєте, яку ми справу для міста зробили? Зараз підійде допомога. А поки що зайняти оборону. Можливо, не примиряться фашисти з втратою мосту...

За цей бій Б. А. Рілов був нагороджений орденом Червоної Зірки, а його заступник М. Воробйєв — медаллю «За відвагу».

ІСЛІЯ визволення рідного міста під ворога Рілову дали 10-денну відпустку, але принесла вона більше гіркоти, аніж радості.

— Ніколи мені не було так тяжко, — згадує Борис Андєєвський, — як у ті перші дні визволення Кіровограда. Місто лежало в ру-

інах, палало. Ми жили на Ковалівці. Весь цей район був огорнутий димом. Горіли корпуси «Червоної зірки», «Профінтерну», ідний, задушливий дим тягнувся від млинів, що були тоді на вулицях Калініна та Радянських. Горіла пшениця. Та найбільше вражало безлюдні вулиці. Пізніше довідався, що фашисти знищили в місті більше 70 тисяч радянських людей. Зустрівся з учителем географії Борисом Івановичем Федоровим. А ще запам'ятав кіровоградців-комсомольців із сльозими обличчями, яких зустріли на аеродромі. Вони показали свої комсомольські значки: — Хочемо чимось допомогти бійцям, — говорили вони.

Потім з ними бачився не раз. Ентузіастів мало не цілодобово набивали патрони в стрічки. Але особливо запам'ятався зустріч із піонерами. То було вже, як снігачилася моя відпустка. Група бійців отримала завдання доставити з Балахівки в Обознівку снаряди. Іх доводилося переносити на рунах (через бездоріжжя). До бійців підійшли 7 хлопчиків і 4 дівчинки в піонерських галстуках: «Хочемо допомогти». Скінь бійці не відмовляли, юні патріоти наполягали на своєму. «Ви хоч їли сьогодні?» — поцікавився я. Вони відповіли схвально — нукурудзаний мандор. Тоді я віддав дітям свій недоторканий запас. Хлопчик і дівчатка очою взяли сухарі, але хотіли повернути їх назад, коли ми почали відмовляти нести снаряди. Довелось дозволити. То справжній подвиг — пронести такий вантаж розбитою ґрунтовою дорогою майже десять кілометрів, а вони зробили ще один рейс.

Б. А. Рілов закінчив війну в Чехословаччині. Демобілізувався в 1947 році. Через рік закінчив Кіровоградський будівельний технікум, потім здобув вищу освіту. Ось уже 35 років — проєнтувальник. Він очолює Кіровоградське відділення республіканського інституту «Укржителоремпроект». Під його керівництвом працюють більше ста геодезистів, проєнтувальників, будівельників.

Сьогодні він пройде разом зі своїми однополчанами вулицями оновленого міста, яке визволяв від ворога. Прийде до обеліска, що встановлений біля могили його бойових побратимів. І згадає їх усіх по імені. Згадає січень 44-го...

Ю. ЛІВАШНИКОВ.
На знімку: сержант Б. А. РІЛОВ у січні 1944-го.

ВШАНУВАЛИ ПІСНЕЮ

В Кіровоградській СШ № 32 відбувся конкурс пісень, присвячений 40-річчю визволення нашого міста від німецько-фашистських загарбників.

Зал був урочисто оформлений репродукціями картин та плакатів воєнних часів: «Родина — мати зоветь», «Наше дело правое! Мы победим!», «Смерть неміщко-фашистским окупантам!» тощо. Гостями вечора були ветерани Великої Вітчизняної війни та праці. Почався вечір хвилю-

ючою піснею «Священна війна», яку стоячи співав увесь зал. А потім одна за другою полилася низка пісень років Великої Вітчизняної війни — «Пісня сміливих», «Пісня про Дніпро», «Солдати йдуть», «Ех, дороги», «В землянці» та інші. Бойову, закликову пісню змінив ніжна, лірична, Теплою хвилею присутніх огортає смутон. Кожен розуміє, як необхідні були бійцям ширі й теплі слова, як у окопах зігрівала їх вірність і ніжність по-

друг, як віра, любов, надія надихала їх на подвиг. Звучали пісні дідів і батьків наших, а серця присутніх переповнювала гордість за свою Вітчизну, за радянський народ, за той величний подвиг.

Цей вечір пам'яті підтвердив, що нинішні покоління молоді свято шанують подвиг радянського народу, подвиг своїх дідів. Пам'ять про нього вічно житиме в наших серцях. Саме це і стверджувала пісня «День Перемоги», яку на закінчення вечора співав увесь зал.

Л. КУЖЕЛЬНИК.

ЕСТАФЕТА «ШЛЯХАМИ ЗВИТЯГІ»

Цей славний похід почався тут, на самому кордоні України і Росії, у селі Міловому. Звідси, у грудні 1942 року радянські війська почали визволення української землі від німецько-фашистських загарбників.

Цим безсмертним історичним подієм виповнилося 40 років. І ветерани району — свідки і безпосередні учасники їх — ще на початку минулого року закликали своїх земляків і всіх ветеранів Великої Вітчизняної війни республіки ознаменувати ювілей новими успіхами на трудовому фронті.

Протягом літа сивочолі батьки і діди разом з молоддю пройшли місцями боїв Першої гвардійської армії Південно-Західного фронту, були серед учасників ювілейного автопробігу. А згодом у Міловому народилася ініціатива — провести естафету «Шляхами звитягів», яка б пройшла дорогами визволення через усі області України — від східного до західного кордону республіки.

Позаду вже Харківська, Львівська, Сумська, Донецька та інші області. І ось вимпел-естафету з портретом Ілліча від Житомирської області приймає кировоградська земля. У Книгу ратної і трудової слави, яка прибула разом з вимпелом, буде вписано ще одну яскраву сторінку — бойові подвиги військових частин і підрозділів, які визволяли нашу область, і кращі трудові досягнення мирної Кіровоградщини.

Першими удостоєні честі вписати свої імена в славний літопис члени передової бригади слюсарів-складальників Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута, яку очолює ветеран Великої Вітчизняної війни В. О. Бондаренко.

Вимпел-естафету вручили бригаді визволителі Кіровограда А. М. Раснецов — Герой Радянського Союзу, гвардії полковник у відставці, ветеран першого Червонопрапорного ордену Суворова і Кутузова Кіровоградсько-Берлінського корпусу, і гвардії лейтенант у відставці, командир стрілецької роти 13-ї гвардійської стрілецької дивізії М. Б. Юрченко.

— Приймаючи цю естафету, — сказав у слові відповіді Василь Олександрович Бондаренко, — від імені бригади хочу запевнити всіх присутніх: ми своїх передових позицій не здамо, намагатимемося з кожним роком нарощувати темпи і поліпшувати якість своєї роботи. Завдання 1983 року бригада виконала до 7 жовтня, із взятими соціалістичними зобов'язаннями також справилася достроково і нині вже працює в рахунок листопада 1984 року.

Йдучи назустріч виборам до Верховної Ради СРСР, бригада Бондаренка взяла ще одне зобов'язання — план двох місяців 1984 року виконати достроково.

...Десять днів пробуде вимпел-естафета на Кіровоградщині — як символ людської любові і пам'яті, як урочисте нагадування про наш обов'язок перед загиблими на фронтах Великої Вітчизняної. І обов'язок цей — повсякденна ударна праця на всіх ділянках народного господарства.

У кінці свого величного шляху Книга ратної і трудової слави буде передана до меморіального комплексу «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років».

С. ТРЕНИЧ.

ВІД СТАЛІНГРАДА,
З БЕРЕГІВ СЛАВУТИ
ВИ ЙШЛИ ЗВИТЯЖНО
НА СТІМКИЙ ПРОРИВ.
І, РОЗІРВАВШИ
СМЕРТОНОСНІ ПУТА,
ПІДНЯЛИ ГОРДО
СЛАВИ ПРАПОРИ.
ВАС МАТЕРІ СТІЧАЛИ
КРАЙ ДОРОГИ,
ДЕ КАТ СПАЛИВ УЩЕНТ
ВИШНЕВИЙ САД.
І ЗНОВ ВПЕРЕД —
ДО СВІТЛА ПЕРЕМОГИ!
НОВИЙ ПРОРИВ —
НА НАШ КІРОВОГРАД!

Січень 1944-го. Кіровоградці стрічають визволителів.

КАНТАТА

Світлій пам'яті червонозоряних героїв, що загибли при визволенні свого рідного Кіровограда від фашистських загарбників у січні 1944 року

1.
Тужні спомини б'ють, ніби промені прямо.
Прямо в душу мою... Найгостріші багнетів.

Є У СВІТІ НАЙБІЛЬШЕ ПРАВО:
ЗА СВОЮ БАТЬКІВЩИНУ ВМЕРТИ.
Понад цвинтарем тиша хмарною плава.
Перед вічністю будьмо з собою відверті.

Є У СВІТІ НАЙБІЛЬШЕ ПРАВО:
ЗА СВОЮ БАТЬКІВЩИНУ ВМЕРТИ.
Не ламай своїх рук у пожежі заграви,
Мамо, мамо, навіки у травні чи серпні.

Є У СВІТІ НАЙБІЛЬШЕ ПРАВО:
ЗА СВОЮ БАТЬКІВЩИНУ ВМЕРТИ.

2.
О пам'яте, ми до тебе
Сьогодні нестерпно близько.

Як дивляться в синє небо
Напружені обеліски.
Із грізної із війни,
Суворі у мирній далі,
На грудях землі вони —
Немов бойові медалі.
У спеку і холод лютий,
В полях предковинних наших,
Лежать найрідніші люди,
Рідною планеті ставши.
Сини молоді долі,
Що мир боронили світу.
Іх сон стережуть тополі.
А люди безсмертя світле.
За Ленінську горду правду.
За весел квітневий дим...
Є в світі найбільше право.
Вони скористались ним.

Валерій ГОНЧАРЕНКО,
лауреат обласної комсомольської премії
імені Ю. Яновського.

ЗУСТРІЧ У ТРАВНІ

Вставав травневий світанок. Пробуджувався трудовий Кіровоград. Група пошуків середньої школи № 13 з бунетами нижніх тельпанів поспішала на вокзал, щоб зустріти дорогого гостя з Казахстану Сергія Івановича Манарова. За запрошенням членів гуртка «Пошук» він приїхав у наше рідне місто, де не був із січня 1944 року. Ті тривожні дні залишилися у пам'яті Сергія Івановича на все життя.
...Січень 1944-го. Над містом стояла вогненна заграда. Радянські війська штурмували Кіровоград.

В одному з кривавих боїв був підбитий танк командира танкової роти 57-го танкового полку 5-ї гвардійської армії Сергія Манарова. Його, пораненого, товариші витягли з палаючої машини. Командування ротою прийняв вірний друг Манарова Сергій Стоянов, який через кілька годин загинув. За визволення Кіровограда С. І. Манаров був нагороджений орденом Великої Вітчизняної війни II ступеня. Йому було присвоєно звання гвардії капітана...

9 днів гостював у нас Сергій Іванович. Пошуківці

ознайомили дорогого гостя з відродженим містом, яке стало для нього рідним — він звільняв його від фашистів. Тут спить вічним сном його кращий друг. І на його могилу Сергій Іванович пішов у першу чергу.

Останній лист Сергій Олександрович Стоянов писав рідним у м. Харовськ Вологодської області.

«Не печалься, матусю. Все наше життя попереду... Уи-райна горить... Ми очистим землю від фашистів, будемо битися до перемоги і якщо треба буде віддати своє життя, ми загинемо за Батьківщину».

За добрим народним звичаєм посадив Сергій Іванович на подвір'ї нашої школи дуб — в пам'ять про друга. А пошуківці поруч ще один — як символи великого братерства солдатського, як пам'ять про синів Росії, які визволили наше рідне місто від фашистів.

С. І. Манаров був враженим великою кількістю прекрасних тельпанів у Кіровограді, і члени гуртка «Пошук» послали йому в Казахстан цибулини цих полум'яних квітів.

С. МАТІЄНКО,
член гуртка «Пошук»,
СШ № 13 м. Кіровограда.

Доба безсмертя

ОДНОМУ з активів, підписаних військовими діями, повідомлялося:

«Дев'ятнадцятого жовтня 1943 року фашисти спалили щент населені пункти Вдовин Хутір і хутори Дяки та Ленінський, знищили всіх мирних жителів. Гітлерівці розстріляли і спалили живцем 1070 жінок, стариків і дітей. Ганну Семениченко та її шестилітнього сина Андрія німці живими кинули в криницю. На очах Ульяни Чеполі гітлерівські недолудки воїли її однорічну дитину, а потім розстріляли і матір».

Ми висловлюємо тверду впевненість у тому, що фашистські вбивці стануть перед судом і одержать сповна за свої жорстокі злочини».

Гнівом сповнювалися серця бійців, нищівними ставали їхні удари. Вони швидко переправлялися через ріки, ладнали укріплення під ураганим вогнем, йшли вперед. «Тільки вперед, тільки на лінію вогню!» — повторювали комсомольці слова Миколи Островського, що стали їх девізом. Перед наступом на місто, перед початком артіпідготовки в усіх підрозділах пройшли митинги під лозунгом «Даймо Кіровограду!» Тільки за цей час від комсомольців надійшло до партбюро дивізії 60 заяв з проханням прийняти в партію. За

(Замінення. Початок у «Молодому комунарі» за 7 січня).

дві години до наступу секретар партбюро видав 22 партійних квитки. Молодий комуніст узбек Алтинбаєв на митингу перед босем сказав: «Я воював під Москвою і Харковом... Іду в бій з вірою, що ми розі-б'ємо ворога, і Кіровоград буде нашим».

Одержуючи кандидатську картку, кулеметник Клименко дав урочисту клятву: «З честю виправдаю високе звання комуніста, в майбутніх боях нещадно громитиму німецько-фашистських загарбників!» І слова свого босця додержав, лише в одній з атак під Кіровоградом знищив 2 автомашини і 12 гітлерівців. А кулеметник Борщ, якого бійці називали «грозою фашистів», у вуличних боях підбив 5 автомашин і знищив 13 гітлерівців.

У ТЯЖКИХ боях, які розгорілись на підступах до міста, воїни-комсомольці довели вірність рідній партії і народу. Особливо велике значення перед атаками мала робота комсомольців-агітаторів. Молодий кулеметник М. Кац закликав бійців: «Гітлерівські бандити залили кров'ю Україну. Бійці 1-го Українського фронту переможемо жемуть їх із нашої землі. Настав час нам виконати священний обов'язок перед Батьківщиною і визволити Кіровоград».

Гаряче слово агітаторів підсмажалося з особистою відвагою. Броньбійник Василь Котлярів з митингу одразу пішов у бій. Майже впритул він розстріляв німецький танк, знищив 12 фашистів, які намагались оточити воїна. Викликавши паніку серед ворогів, Котлярів забезпечив підрозділам 1057-го стрілецького полку успішне виконання бойового завдання.

Бойовий приклад показували комсомольські організатори. Комсорг 4-ї роти 1055-го стрілецького полку рядовий Віктор Гетьман, командир 2-ї роти цього ж полку Іван Лепілін, діставши тяжке поранення, не пішли з поля бою, поки не виконали бойового наказу. Перший помер від ран у госпіталі, життя другого обірвала ворожа куля.

Під час штурму командир роти комсомолец Петро Єгоров одержав бойове завдання — блокувати фашистський бліндаж. Сержант вогнем свого підрозділу спочатку подавив його, а потім відрізав ворогам шлях до відступу. Жоден гітлерівець не залишився живим. Петро Єгоров загинув у наступальному бою під час визволення Кіровоградщини.

ДО ЛАВ Ленінського комсомолу вступали молоді воїни. Комсомольська організація 297-ї дивізії в боях за Кіровоград зросла на 58 чоловік. Командир гармати Захар Фролов, який тільки-но став комсомольцем, заявив: «Я запевняю, що від мене не втече жоден танк». І слово підтвердив ділом — відбиваючи контратаки ворога, особисто підбив два танки.

Вміння і майстерність у боях за Кіровоград показали також комсомольці-сапери. Особливо відзначилися лейтенант М. Казанцев і рядовий П. Кузьмін, які за дві години знешкодили 700 протитанкових мін і цим забезпечили успішне просування дивізії вперед.

Серед воїнів прославленої дивізії хоробро билися комсомольці Олександр Платонов і Зоя Чернобильська. Сімнадцятирічні дівчата добровільно прийшли на фронт, щоб помститися за закатованих батьків. Стійко переносили всі труднощі фронтового життя, показували приклади виняткової відваги. В одному з боїв, коли ворог нищівним вогнем примусив передові частини залізти, Шура повила бійців на штурм укріплень. Бійці знищили дротяні загородження.

Комсомолка першою увірвалася у траншею, на ходу стріляючи у фашистів з автомата. За цей подвиг Платонову було нагороджено орденом Червоного Прапора.

Коли Зоя Чернобильська прийшла в полк, вона заявила твердо: «Хочу стати кулеметницею». Дівчина швидко вивчила зброю і була в числі перших у сміливих операціях. На одній з ділянок фронту підступи до міста ворог сильно укріпив. Зоя була замаскована з кулеметом. Ішов колочий січневий дощ, було холодно. Зоя захворіла на малярію, але відмовилася іти в санчастину: «Комсомольцю місце тут, у перших рядах. І я не піду нікуди до того часу, поки не буде вибито заїди фашистів». П'ять атак ворога відбиває тоді полк, у якому служила Зоя. Вона показала винятковий героїзм. В одному з боїв дівчина загинула смертю хоробрих. У наступних боях товариші по зброї мстили ворогові за смерть комсомолки.

Сьомого січня на світанку наші війська почали штурм сильно укріплених позицій у передмістях Кіровограда. В цих боях відзначився комсомолец Шайвар Мухтасов. Він першим кинувся в атаку зі словами «За Кіровоград! За визволення наших братів — вперед!» Відважний воїн знищив десятьох гітлерівців, двох захопив у

полон. Визволяючи Кіровоградщину, Шайвар загинув смертю хоробрих.

ПРОТЯГОМ усього дня в місті клекотів бій. Тільки пізно вночі радянські воїни повністю очистили його від ворога. Раною 8 січня був для жителів обласного центру святок. Вони сердечно зустрічали своїх визволителів, обіймали, цілували їх. На уцілілих будинках появилися червоні прапори.

Визволивши Кіровоград, 297-а дивізія пішла на захід добивати ворога. Вона з честю пронесла на своєму прапорі ім'я нашого міста, якого удостоїлася за звернення подвигу. Бійці і командири хоробро билися в столиці Угорщини — Будапешті. Наслідуючи приклад комуністів, молоді воїни показували чудеса хоробрості.

Разом із синами інших народів у рядах прославленої дивізії воювало чимало наших земляків. 234 з них нагороджені орденами і медалями. Це сержант О. М. Остапенко, рядовий І. Я. Богаченко з Кіровограда, рядовий М. М. Клименко і старшина П. Р. Чміль, М. В. Кравченко, Г. О. Черниш із Компаніївського району.

Пам'ять про героїв, безстрашних воїнів-комсомольців вічно житиме в серцях вдячних кировоградців.

О. НАГОРНИЙ,
завідуючий архівним відділом Кіровоградського обласного архіву.

У БЛОК КОМУНІСТІВ І БЕЗПАРТІЙНИХ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

який достроково справився з виробничою програмою 1983 року.

Секретар парткому підприємства В. М. Кубрін запропонував висунути кандидатом у депутати також Президента Академії Наук СРСР тричі Героя Соціалістичної Праці А. П. Александрова.

Збори одногласно прийняли постанову висунути кандидатами в депутати Ра-

ди Союзу Верховної Ради СРСР по Октябрському виборчому округу міста Москви Юрія Володимировича Андропова і Анатолія Петровича Александрова.

На зборах трудящих, які відбулися 2 січня в різних округах, кандидатами в депутати висунуто Генерального секретаря ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова, члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР М. О. Тихонову,

члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС К. У. Черненко.

Серед тих, кого назвали кандидатами в депутати Верховної Ради СРСР, — бригадир комплексної бригади фрезерувальників Кіровоградського виробничого об'єднання імені XX партз'їзду Н. І. Фокіна, електрик Назаровського заводу сільськогосподарського машинобудування Красноярского краю Л. І. Вербішина, голова Центральної ревізійної ко-

місії КПРС Г. Ф. Сизов, слюсар механоскладальних робіт Ульяновського автомобільного заводу, ударник комуністичної праці комсомолка Г. І. Пустинникова, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР І. В. Архипов, бригадир передової комплексної бригади управління будівництва «Нерюнгрідресбуд» Герой Соціалістичної Праці О. Б. Новолодський, письменники М. О. Шолохов, Г. М. Марков.

Кандидатами в депутати Верховної Ради СРСР висунуто різношліфувальника Чебоксарського машинобудівного заводу Героя Соціалі-

стичної Праці А. О. Александрова, бригадира гірників очисного вибою виробничого об'єднання «Ровенькиантрацит» Ворошиловградської області Героя Соціалістичної Праці Г. І. Монаха, льотчика-космонавта СРСР двічі Героя Радянського Союзу Л. І. Попова, першого секретаря ЦК Компартії Білорусії М. М. Слюнькова, Голову Президії Союзу радянських товариств друзів і культурного зв'язку з зарубіжними країнами З. М. Круглову, ткалю Маргиланського виробничого об'єднання аврових тканин «Атлас» комсомолку М. Р. Рустамову, першого секре-

таря ЦК Компартії Узбекистану І. Б. Усманходжаєва. Учасники зборів, які проходять у країні, назвали кандидатами до вищого органу державної влади механізатора радгоспу «Харківський» Кустанайської області Героя Соціалістичної Праці К. Б. Доненбаєву, секретаря Президії Верховної Ради СРСР Т. М. Ментешавілі, заступника Голови Ради Міністрів СРСР, Голову Держплану СРСР М. К. Байбакова, першого секретаря ЦК Компартії Азербайджану К. М. Багірова, першого секретаря ЦК Компартії Вірменії К. С. Демірчяна.

[ТАРС].

ПОДАРУНОК — ВІД «СИЛУЕТА»

Як ми вже повідомляли, в Кіровоградському міському Паладі культури імені Компанієць відкрито виставку робіт фотоклубу «Силует». Тут експонуються портрети визволителів міста, знімки пам'ятників. На виставку представили свій доробок робітники В. Хацинін, М. Хоренженко, військовослужбовець М. Власенко, інші фотолюбители.

На знімках: дві роботи членів клубу «Силует» — Пам'ятник воїнам-визволителям у Кіровограді; ветеран 205 авіаційної дивізії П. В. СИДЯК — учасник громадянської і Великої Вітчизняної воєн.

Фото М. ХОРЕНЖЕНКА та В. ХАЦИНІНА.

Кіноекран січня

У кінотеатрах області проходить фестиваль, присвячений 40-річчю звільнення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників. У далекі воєнні роки повертає нас кінофільм «День командира дивізії», поставлений за мотивами повісті О. Бека режисером І. Ніколасовим на кіностудії імені М. Горького.

Дія фільму відбувається у грудні 1941 року. На 38-му кілометрі Володимирського шосе вела запеклі бої з ворогом 9 гвардійська дивізія під командуванням генерал-майора Белобородова. За мужність і героїзм дивізії сибіряків було присвоєно звання гвардійської.

Особливість фільму «День командира дивізії» в тому, що він є документальною стрічкою, знятою засобами художнього кінематографу. Автор фільму з великою точністю і правдивістю відтворює на екрані один день із фронтового життя командира дивізії. Саме в цей день Червона Армія вперше з початку війни перейшла в наступ. А як чекали цього дня всі — від командира до рядового!

Головний герой картини — постать не вигадана. Двічі Герой Радянського Союзу, генерал армії Опанас Павла-

тинович Белобородов і сьогодні у своїх виступах по телебаченню й радію згадує той суворий грудень сорок першого року...

У фільмі знімалися Валерій Цветков, Олексій Сафонов, Михайло Ульянов, Олександр Михайлов, Володимир Заманський, Олександр Голобородько та інші.

Хлопцям 40-х років, тим, що прийняли на себе страшний удар фашизму, присвячено кінофільм «Ніжний вік».

Взявши сорок четвертого року московці Кіру Лопухов та Олексій Мазинін повертаються у рідне місто. Вони тільки-но закінчили Томське артилерійське училище, мріяли про фронт, але випало їм інше — викладати у Московській артшкільній, де самі ще недавно були учнями. Іде війна, та юність завжди залишається юністю. Олексій покаяв милу дівчинку з Великого Устюга — сержанта, телефоністку зі Ставки головного командування Ілдою Петракову.

Текли курсантські будні, але скоро герої фільму, що не раз подавали рапорти про відправку на фронт, їдуть на передову. Разом з поетом-фронтовиком Г. Суворовим могли б вони сказати:

«Свій добрий вік ми прожили як людину і для людей».

На кінофільм «Мосфільм» кінорежисер Леонід Агранович за сценарієм, написаним спільно з Олександром Шпектором, поставив новий фільм «Строк давності». Автор фільму веде серйозну розмову про совість людини, про відповідальність за свої вчинки.

При обихайному ладі члена общини за скоєний перед громадою злочин позбавляють імені, це й було його громадською смертю. І до сьогоднішнього дня є ще люди, які самі втрачають своє ім'я. Вони немовби падають у бездонну криницю, з якої вибиратися доводиться довгі роки, а іноді все життя. І хіба міг подумати головний герой фільму «Строк давності» Григорій Базовкін, повертаючись увечері додому з роботи, що для нього настав час відповісти за злочин...

У нього було все — кохана дружина, маленька дочка, робота, друзі, і все він зруйнував власними руками: застав удома приятеля дружини, приревнувавши, не втримався... І ось — суд. Приказка говорить: «Посієш характер — пожнеш долю». Саме характер, легковажність і безвідповідальність привели Григорія до злочину. А скоївши його, він вирішив втекти з камери, де чекав вирок...

Головну роль зіграв популярний актор театру і кіно Сергій Шакуров. Глядачі пам'ятають його по фільмах «Свій серед чужих, чужий серед своїх», «Портрет дружини художника», «Любима жінка

механіка Гаспарова», «Смак хліба» та інші. Популярна актриса Наталі Гуїдара зіграла у фільмі роль Наталки. Глядачі знають артистку по стрічках «Вас чекає громадянка Никанорова», «Осінній марафон» та інших. У фільмі також знімалися Георгій Бурков, Леонід Каюров та інші.

Кінорежисер Самвел Гаспаров присвятив свою творчість відображенню роботи працівників міліції і органів державної безпеки. Його фільми «Ненавість», «Свідомість про бідність», «Забудьте слово «смерть», «Хліб, золото, наган», «Шостий» зняті в гостропротестному жанрі. Туго закручена пружина сюжету, погоні і трюки — ось завдяки чому більшість глядачів, особливо юних, з великим задоволенням дивляться фільм С. Гаспарова.

На екрані виходить новий фільм С. Гаспарова «Без особливого ризику», сценарій якого написав кінодраматург Раміз Фаталієв. В новій роботі, не відмовляючись від захоплюючих сцен беззбройних бандитів, режисер робить спробу більш глибокої обрисовки образів героїв, психологічної розробки їх характерів.

У головних ролях знімалися Борис Певзоров, Олександр Головін і Ашот Мелікджанян. В фільмі також зайняті Михайло Пуговкін, Михайло Кокшенов, Ольга Гаспарова та інші.

І. ПОДОПРИГОРА.

м. Кіровоград.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НЕДІЛЯ

8 СІЧНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.20 — Документальні фільми. 8.50 — Співає народна артистка Тоджійської РСР Н. Рахматова. 9.30 — Вудильні. 10.00 — Служу Радянському Союзу! 11.00 — Пошта програми «Здоров'я». 11.45 — Музична передача «Ранкова пошта». 12.15 — Кіножурнал «Радянський спорт». 12.30 — Сільська година. 13.30 —

Музичний кіоск. 14.00 — «Чарівна калаша, або Розповідь про те, як діти приїхали в театр». Фільм-концерт. 15.05 — Всесоюзний огляд самодіяльної художньої творчості. 15.20 — Клуб мандрівників. 16.20 — Новини. 16.25 — «Жити радянськи». Фільм-концерт. 17.05 — Мультифільм «Хто прийде на Новий рік». 17.15 — Музична передача за участю артистів естради і цирку. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Прем'єра художнього телефільму «Мері Поплін, до побачення». 19.12 серії. 21.00 — «Час». 21.35 — «Світ і молодість». 22.10 — «Варadero-83». Міжнародний музичний фестиваль на Кубі. 22.55 — Новини.

УТ

10.00 — Новини. 10.15 — «Загаруйте дитину». Передача для батьків. 10.45 — Художній телефільм «Темнішня підлога півня». 1 та 2 серії. 12.45 — «Слава солдатецька». 13.45 — «Протек». Ділова телегра «Урбаністична». 14.25 — Співає А. Кудлай. 14.40 — «Село і люди». 15.10 — «Катруси кінозал». 16.10 — «В цей день, 40 років тому». До 40-річчя звільнення Кіровоград від фашистських загарбників. (Кіровоград на республіканське телебачення). 17.40 — Е. Станкович. «Музичні новели». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Мультифільм «Паутина».

19.40 — Майстри мистецтва. 20.40 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Вінок сонетів». 23.05 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Мультифільм «Вітеручаста козака». «Халіф-пелєка». «Тимкопа злинка». 9.00 — Очепидне — неймоірне. 10.00 — Гранс лауреат Міжнародного конкурсу Г. Мамайкоп (балли). 10.25 — Документальний фільм «Ми курди». 10.55 — Ф. Діст. Угорська рапсодія № 6. 11.05 — Фільм — дітям. «Мій генерал». 2 серія. 12.10 — Люди на Землі. Всесвіт. 12.55 —

IV Міжнародний юнацький турнір з футболу пам'яті першого віце-президента ФІФА В. Гранаткіна. 36річна фінанс — збірка Франції. 2 тайм. 13.35 — Ти пам'ятаєш, товаришу... 14.35 — Співає Р. Ібрагімова. 14.50 — Розповідають наші кореспонденти. 15.20 — Видатні радянські виконавці — лауреати Ленінської премії. «На концертах Е. Мравінського». Фільм-концерт. 16.40 — Художній телефільм «Воронені дороги». 6 серія. 17.55 — IV Міжнародний юнацький турнір з футболу пам'яті першого віце-президента ФІФА В. Гранаткіна. 36річна СРСР — збірка США. 2 тайм. 18.35 — «Чай, бублики

і кіно». Документальний телефільм. 18.55 — Біла театральної армії. 20.00 — Вечірня казка. Мультифільм «Діапазони мислців». Частина 2. 20.15 — «Російський музей». Фільм 1. 20.40 — Документальний фільм «На Курській дузі». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Дім будуватися».

До уваги телеглядачів. У програмах телебачення моніторні зміни. Стежте за повідомленнями дикторів телебачення.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.